

А снѣный мѣсяцъ пакъ изгрѣа,
 На небѣ-то вѣдѣ звѣзди;
 Я мома-то що жѣли-ж
 Тѣкъ предѣ менѣ са не вѣсти.

Жадный погледѣ не намыра
 Тѣкъ що люки отѣ сърце;
 Но погасва и умира
 Въ кыстры сълзы по лице.

Гдѣ да идѣ, да са дѣнѣ?
 Въ тѣсь сѣгранѣ удаленѣ,
 Самѣ отѣ горестъ сѣхнѣ, вѣнѣ,
 Какъ окършенѣ листѣ зеленѣ.

Ахъ далеко е земе-та
 Гдѣ-то съмь са азъ родилѣ,
 По далеко е предмета
 На сърдце що ми е милѣ.

Но негасне отѣ пространство
 У гърди любовный жарѣ,
 Като феникѣ съ постоанство
 Жално плачѣ за дръгарѣ.